

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 119.426 van 15 mei 2003
in de zaak A. 122.373/VII-26.916**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat T. OP DE BEECK,
 kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
 Diestsevest 13

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Macedonische nationaliteit, op 12 juni 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 25 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 18 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat T. OP DE BEECK, verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 5 februari 2002 en verklaart zich vluchteling op 6 februari 2002.

1.2. Op 6 februari 2002 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 mei 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. (...) Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet: verblijf van meer dan drie maand in een derde land en dit land verlaten hebben zonder een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al. 2).

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit Kumanovo, Macedonië. U zou een sympathisant zijn van de Partia Prosperitetit Demokratike (PPD). Op 3 mei 2001, bij het begin van het gewapend conflict, zou u met uw echtgenote en kind in de kelder van uw woning zijn ondergedoken. Na een verblijf van een tiental dagen in uw kelder zou u met uw gezin naar uw neef in Gjilan (Kosovo) zijn gevlucht, daar uw zwangere echtgenote medische zorgen nodig had en uw zoontje A., die gehandicapt is, medicijnen nodig had. Aan de grens in Bilac zou u met uw gezin door de Macedonische politie zijn tegengehouden, waarbij u zou zijn beledigd en uw internationaal paspoort en dat van uw echtgenote in beslag zouden genomen zijn. Alvorens u te laten gaan, zou de politie u eveneens hebben gezegd dat jullie niet naar

Macedonië mochten terugkeren. Op 18 juni 2001 zou uw tweede kind dood zijn geboren. De artsen in Kosovo zouden de schuld hiervan bij de Macedonische artsen hebben gelegd. In juni 2001, tijdens uw verblijf in Kosovo, zouden uw twee Macedonische burens in Kumanovo, D. en M., door het Albanese "Nationaal Bevrijdingsleger" (UÇK) zijn ontvoerd. Familie en vrienden van D. en M. zouden hierop verscheidene malen bij uw vader zijn langsgeweest. Hierbij zouden ze u ervan hebben beschuldigd lid te zijn van het UÇK - daar u niet langer in uw woning aanwezig was - en zouden ze u hebben aangewezen als de opdrachtgever van de kidnapping. Ze zouden er eveneens mee hebben gedreigd wraak te nemen als u terug thuis zou komen. Uw vader zou ook verscheidene anonieme brieven hebben ontvangen waarin dezelfde beschuldigingen en bedreigingen werden geuit. Pas een tweetal maand na deze kidnappings zou u, via telefonische contacten met uw vader, van deze feiten op de hoogte zijn gebracht. Na de vrijlating van D. en M. zouden ook zij bij uw vader zijn langsgeweest met de melding dat u de ontvoering had georganiseerd. Ze zouden eveneens bij de Macedonische politie zijn langsgeweest en u hebben aangewezen als een commandant van een kleine UÇK-eenheid. Op 9 oktober 2001 zou de Macedonische politie bij uw vader zijn langsgeweest met een convocatie waarin stond vermeld dat u zich bij de politie diende aan te melden voor een verhoor over uw UÇK-activiteiten en dat u als commandant van het UÇK tot een gevangenisstraf werd veroordeeld. In november 2001 zou u van deze feiten op de hoogte zijn gebracht nadat uw vader de convocatie naar Kosovo had opgestuurd. U zou, eveneens via uw vader, in Kosovo een brief hebben ontvangen van het hospitaal in Macedonië waar u werkzaam was, met de melding dat u wegens onwettige afwezigheid werd ontslagen. Op 1 februari 2002 zou u met uw echtgenote, M. A., en uw minderjarig kind omwille van de onstabiele politieke situatie en de slechte economische omstandigheden in Kosovo naar België zijn doorgereisd, waar u op 5 februari 2002 aankwam en op 6 februari 2002 een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag beschikte u over volgende documenten: een Macedonische identiteitskaart, dd. 16 mei 2000, uitgereikt te Kumanovo, een Macedonische identiteitskaart van uw echtgenote, dd. 4 oktober 2001, uitgereikt te Kumanovo, een Macedonische geboorteakte van uw zoontje A., dd. 22 oktober 1999, uitgereikt te Skopje, uw Macedonische geboorteakte, dd. 3 april 1993, uitgereikt te Kumanovo, een Macedonische huwelijksakte, dd. 20 november 1998, uitgereikt te Kumanovo, een Macedonische geboorteakte van uw echtgenote, dd. 25 november 1998, uitgereikt te Kumanovo, een medisch attest van het ziekenhuis van Gjilan waarin bevestigd wordt dat uw kind op 18 juni 2001 dood geboren werd, een attest van het kinderziekenhuis van Skopje aangaande de medische problemen van uw zoontje A., een ontslagbrief van uw werkgever wegens uw afwezigheid sinds 15 mei 2001, dd. 14 augustus 2001, uitgereikt te Kumanovo en een arrestatiebevel van de rechtbank van eerste aanleg van Kumanovo wegens uw UÇK-activiteiten dd. 10 september 2001.

Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst op dit moment het risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ten aanzien van de aangehaalde bedreigingen die uw burens ten aanzien van u geuit hebben omdat zij u verantwoordelijk stelden voor twee ontvoeringen, dient te worden opgemerkt dat dit problemen van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijk) aard zijn die bijgevolg geenszins onder het toepassingsgebied van voornoemde Geneefse Conventie ressorteren. U heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat uw vader om één van de redenen voorzien in voornoemde Geneefse Conventie geen bescherming zou kunnen krijgen van de eigen (lokale) autoriteiten voor deze laster en bedreigingen. Bovendien werden in Macedonië sinds de ondertekening van het vredesakkoord op 13 augustus 2001 tussen de belangrijkste Slavisch-Macedonische en etnisch Albanese partijen fundamentele politie- en grondwetswijzigingen doorgevoerd ter verbetering van de situatie van de etnische minderheden. Dit resulteerde onder meer in de oprichting van een multi-etnisch politiekorps. Bovendien werd eind januari 2002 door het Macedonisch parlement de wet op het lokaal zelfbestuur goedgekeurd, die meer rechten toekent aan etnische Albanezen. In het licht van deze vaststellingen heeft u dan ook geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat ook u bij een eventuele herhaling van de door u aangehaalde problemen met uw burens, omwille van etnische,

politieke, religieuze of andere gelijkaardige motieven, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de eigen (lokale) of andere, hogere autoriteiten.

Met betrekking tot het door u neergelegde arrestatiebevel en de beschuldiging door de politie dat u een commandant van het UÇK zou zijn (geweest), dient vooreerst te worden vastgesteld dat ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document aangezien het melding maakt van gerechtelijke vervolging op basis van art. 143, al. 2 van de strafwet terwijl dit artikel slechts één alinea telt. Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat het Macedonisch parlement op 7 maart 2002 een wet heeft goedgekeurd die voorziet in amnestie voor UÇK-ers die zich voor 26 september 2001 vrijwillig hebben ontwapend en voor (bepaalde) misdrijven die voor deze datum werden gepleegd in het kader van het voorbije etnisch conflict. Hierbij dient erop gewezen te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria geen aanspraak zou kunnen maken op de toepassing van deze wet en dat een eventuele gerechtelijke vervolging tegen u omwille van uw activiteiten bij het voormalige UÇK niet zou worden stopgezet.

Ten aanzien van uw ontslag moet worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat dit door etnische, politieke, religieuze of andere gelijkaardige motieven werd ingegeven. In de door u neergelegde brief van uw voormalige werkgever stond immers uitdrukkelijk vermeld dat u ontslagen werd omwille van uw langdurige afwezigheid en dat u de kans kreeg om uw redenen voor uw aanwezigheid uit te leggen. Luidens uw verklaringen bent u hier echter nooit op ingegaan.

Daarenboven dient te worden vermeld dat u, na uw vertrek uit Macedonië, gedurende acht maanden zonder noemenswaardige problemen in Kosovo heeft verbleven alvorens naar België te vluchten. De door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Kosovo, met name de politieke chaos en de slechte economische omstandigheden, zijn echter problemen van louter socio-economische aard, eigen aan een land in volle heropbouw na een gewapend conflict, die geenszins onder het toepassingsgebied van de Geneefse Conventie ressorteren.

De andere door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien ze enkel uw identiteit, de gezondheidstoestand van uw zoontje, uw ontslag en het feit dat uw tweede kind dood werd geboren bevestigen. Deze elementen worden op zich echter niet betwist.

Ten slotte dient nog te worden vermeld dat ten aanzien van uw echtgenote door mij eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen."

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Enig middel: schending van de motiveringsplicht.

Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. de motiveringsplicht Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Schending van art. 62 Vreemdelingenwet;

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed; "L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient." (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n/ 32.560, R.A.C.E., 1989);

Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt; Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; Het is duidelijk dat de beslissing in kwestie een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht. In casu komt te blijken dat deze formele motivering hoogst gebrekkig is;

Vooraf dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal hoegenaamd niet de geloofwaardigheid van het gegeven feitenrelaas in twijfel trekt; Er worden nergens

contradicties gedetecteerd; verzoekers verklaringen, gegeven tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn gelijklopend met hetgeen verzoekers echtgenote had verklaard; Nu moet worden gesteld dat verzoeker in hoge mate coherente verklaringen heeft afgelegd, wars van relevante of determinerende tegenstrijdigheden, speelt het vermoeden van de twijfel in zijn voordeel; De feiten, indien zij coherent en plausibel zijn, dienen als bewezen te worden beschouwd, zolang de administratie niet het tegendeel kan aantonen;

De Commissaris-generaal probeert in het voornaamste argument van zijn weigering aan te tonen dat de Conventie van Genève niet van toepassing is, daar verzoeker gewag zou maken van een probleem dat niet onder de Conventie te catalogeren zou zijn; De wijze waarop hij dit stelt houdt evenwel een aanfluiting in van de motiveringsplicht; De Commissaris Generaal maakt zich ervan af met te stellen dat het conflict tussen verzoekers vader en zijn geburen er een is van louter privaatrechtelijke aard; Daarbij zou verzoekers vader ook verzuimd hebben om aan te tonen dat hij geen bescherming van de eigen autoriteiten bad kunnen krijgen; Eerst en vooral wenst verzoeker op te merken dat het gaat om verzoekers specifieke problemen, niet om die van zijn vader;

In alle geval is komen te blijken dat verzoekers problemen wel degelijk het privaatrechtelijke niveau overstegen hadden, daar de Macedonische autoriteiten effectief stappen tegen hem hebben ondernomen; Dat er blijkbaar gerechtelijke vervolging is geweest tegen verzoeker; Dat dergelijke vervolging wel degelijk valt onder de Conventie van Genève; Dat het de Commissaris-generaal is die nalaat zijn standpunt te motiveren; dat hij had dienen te motiveren waarom volgens hem, de vervolging door de overheden van Macedonië niet onder de Conventie van Genève valt; Vervolgens valt de Commissaris-generaal zelf in contradictie door dan toch nader in te gaan op het thema van mogelijke bescherming door de hogere autoriteiten; De Commissaris-generaal verwijst daarbij naar een wet van eind januari 2002, waarin wordt voorzien in de oprichting van een multi-etnisch politiekorps, én in de toekenning van meer rechten aan de etnische Albanezen; Verzoeker kan moeilijk geloven dat er op vier maanden tijd een totale ommekeer zou zijn gekomen in de situatie van zijn eigen minderheidsgroep in Macedonië; Hetzelfde geldt a fortiori voor de wet van 7 maart 2002 (dus amper drie maanden geleden) die de spons zou vegen over de daden van UCK-ers die zich vóór 26.09.2001 vrijwillig hebben ontwapend, en voor bepaalde misdrijven die vóór die datum werden gepleegd; Hierbij moet trouwens worden opgemerkt dat verzoeker (die op zich geen enkele UCK-activiteit heeft waargenomen, maar daar wel voor veroordeeld blijkt te zijn) zeker niet van deze amnestie zou kunnen genieten, omdat hij zich nooit heeft overgegeven (of ontwapend) vóór 26.09.2001; Deze motivering, gegeven door de Commissaris-generaal, is dus irrelevant voor verzoekers probleem;

Hoe dan ook is er nog te weinig feitenmateriaal gekend over beide wetten om conclusies te kunnen trekken aangaande hun toepassing; In ieder geval kan niemand aan verzoeker garanderen dat hij niet het slachtoffer zou kunnen worden van etnisch gerichte acties, hetzij door burgers, hetzij rechtstreeks door de overheden; De Commissaris-generaal had redelijkerwijze dienen uit te gaan van een voldoende aanwezig subjectief element van vrees, dat zich manifesteert tegen een objectieve achtergrond; De Commissaris-generaal motiveert niet waarom er absoluut geen sprake kan zijn van enige subjectieve vrees in hoofde van verzoeker, in het licht van wat deze verklaard heeft; Het louter verwijzen naar nieuwe wetten waarvan de impact nog niet gekend is, of die irrelevant zijn, komt niet tegemoet aan deze motiveringsverplichting;

De Commissaris-generaal probeert in een tweede argument van zijn weigering aan te tonen dat verzoeker de Conventie van Genève niet kan inroepen, daar hij acht maanden in Kosovo heeft verbleven alvorens te vluchten naar België; Verzoeker heeft getracht duidelijk te maken dat hij in Kosovo heeft gewacht op een verbetering van de situatie in Macedonië; Integendeel kwamen er via zijn vader steeds meer onheilspellende berichten doorgesijpeld, waaruit verzoeker na enige tijd zijn conclusie diende te trekken, Bovendien hadden verzoeker en zijn gezin geen wettelijk verblijfsstatuut in Kosovo, zodat zij hier niet als volwaardige burgers konden leven, en desnoods uitgezet konden worden; Men kan in hunnen hoofde dan ook Kosovo niet als een "veilig derde land" beschouwen; Indien verzoeker heeft gesproken over de moeilijke economische situatie, dan was dit louter illustratief, en diende dit te worden samengelezen met de meer fundamentele redenen waarom Kosovo geen veilig derde

land kon zijn; De Commissaris-generaal staart zich evenwel moedwillig blind op deze uitspraken, en gaat voorbij aan de dieper liggende redenen van verzoekers vlucht;

De Commissaris-generaal had dienen te motiveren waarom Kosovo voor verzoeker en zijn gezin wél een veilig derde land zou zijn geweest; Ter zake laat de Commissaris-generaal aldus na enige deugdelijke motivering te geven voor zijn beslissing;"

2.2. Overwegende vooreerst, dat wat de beweerde gerechtelijke vervolging betreft, verzoeker niet betwist dat de Commissaris-generaal de authenticiteit van het arrestatiebevel ernstig in twijfel trekt; dat verder wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde vervolging onder de toepassing van de amnestiewet valt; dat verzoeker geen elementen aanbrengt die aantonen waarom deze wet niet op hem kon worden toegepast; dat, wat de in de bestreden beslissing aangehaalde wetten en vredesakkoorden betreft, de Commissaris-generaal hier terdege rekening mee kon houden bij de beoordeling van het objectieve element in de door verzoeker aangevoerde vrees voor vervolging; dat het feit dat het volgens verzoeker te vroeg zou zijn om gevolgen af te leiden uit deze wetten, het oordeel van de Commissaris-generaal niet in het gedrang brengt; dat wat verzoekers verblijf gedurende acht maanden in Kosovo betreft, op grond van verzoekers verklaringen werd vastgesteld dat hij daar geen noemenswaardige problemen heeft ondervonden en er omwille van de onstabiele politieke situatie en de slechte economische omstandigheden vertrok; dat verzoeker deze vaststelling niet weerlegt, noch concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat Kosovo niet als veilig derde land kan worden beschouwd; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien mei tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.